

 <p>FAKULTA FILOZOFICKÁ ZÁPADOČESKÉ UNIVERZITY V PLZNI</p> <p>Katedra filozofie</p>	<p>PROTOKOL O HODNOCENÍ PRÁCE</p>
--	--

Práce (co se nehodí, škrtněte): ~~diplomová~~ / bakalářská

Posudek (co se nehodí, škrtněte): ~~vedoucího~~ / oponenta

Práci hodnotil(a) (u externích hodnotitelů uveďte též adresu a funkci ve firmě): Vojtěch Kaše

Práci předložil(a): Tereza Hubálková

Název práce: Pojetí duše a posmrtného života ve starověkém Řecku a Římě

1. CÍL PRÁCE (uveďte, do jaké míry byl naplněn):

Cílem práce je „popis náboženských praktik starověkých Řeků a Římanů v otázkách vztahu duše a posmrtného života“ a dále „[p]orovnat oba přístupy a nalézt vzájemné shody a odlišnosti“ (str. 1). Zatímco první cíl je naplňován zejména v kapitolách 2 až 7, na druhý cíl se zaměřuje kapitola 8 a Závěr. Mohu konstatovat, že oba takto formulované cíle byly do jisté míry naplněny.

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, proporcionalita teoretické a vlastní práce, vhodnost příloh apod.):

Autorka si ke zpracování vybrala velice obšírné téma, což ji nutí zůstat primárně na popisné úrovni, na níž pak buduje komparaci. Popisné jsou zejména úvodní kapitoly, což konec konců koresponduje s deklarovaným cílem práce.

Za poněkud nešťastné však považuji, že i komparační část je do značné míry pouze opakováním z předchozích částí. V některých případech se zde dokonce opakují téměř doslovně stejné formulace (“V momentě nadcházející smrti člověka se jeho blízký příbuzný sklonil, aby ho směl políbit, aby se zemřelý mohl naposledy nadechnout. Ten stejný jedinec dále zavřel jeho oči, a pak ostatní příbuzní mohli zahájit cvičení, kterému se říkalo conclamatio či ‚vyvolávání‘ mrtvých. Jednotlivé body se pak periodicky opakovaly do té chvíle, kdy došlo ke zpopelnění těla“ - str. 37; „V římské tradici se v momentě nadcházející smrti člověka jeho blízký příbuzný sklonil, aby ho směl políbit a umírající se mohl naposledy nadechnout. Ten stejný jedinec pak zemřelému zavřel oči, a pak ostatní příbuzní mohli zahájit rituál, kterému se říkalo conclamatio či ‚vyvolávání‘ mrtvých. Jednotlivé body se pak periodicky opakovaly do té chvíle, kdy došlo ke zpopelnění těla“ - str. 51). Totéž platí o citaci z Hoška, podle níž “přes obecné rysy je řecké náboženství na každém místě silně individualizováno a že převést je do jednotného rámce znamená je zkrátit”, která se objevuje jak na straně 5, tak na straně 43, a mohli bychom pokračovat dále.

Někdy autorka píše jako by u čtenáře předpokládala znalost určitých pramenů: „Jako příklad bych zmínila existenci epitafu, jenž je věnovaný Marcusovi Ulpiusovy“ (str. 42). Ač k tomuto epitafu uvádí některé dodatečné souvislosti, nejsme seznámeni s jeho obsahem.

Za celkově nejzdařilejší považuji samotný závěr práce na stranách 55 až 58, kde autorka shrnuje svými vlastními slovy nejdůležitější poznatky své práce.

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA (jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, přehlednost členění kapitol, kvalita tabulek, grafů a příloh apod.):

Na některých místech se objevují citace bez jakéhokoli komentáře a bez jakékoli návaznosti na předchozí či následující text. Tak např. citace z Martina na str. 4. Ženská jména citovaných badatelek nejsou přechýlena, např. „[Sarah] Johnston ve svém článku uvádí...“ (str. 12). Místy se setkáme s vybočením z odborného stylu: „Čtenář se dozví, kdo byl Cháron, Kerberos a zajímavosti o řece Styx.“ Objevuje se také problematické použití vnořených uvozovek převzatých z citované pasáže, kde jsou v obou případech použity uvozovky dvojité (např. str. 4). Některé formulace, obsahující určité obsahové nesrovnalosti, budí dojem, že jsou výsledkem automatického překladu. Např.: „V 6. století př. n. l., podle Démosthena, Cicero a Plutarch, Solon schválil podrobné zákony, které zůstaly v platnosti po velmi dlouhou dobu a podle Cicera byly později začleněny prakticky v nezměněné podobě do římských dvanácti tabulkových zákonů“ (str. 19).

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (celkový dojem z práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek apod.):

Předkládaná práce je podstatně přepracovanou verzí práce, kterou jsem posuzoval na jaře a hodnotil ji známkou nevyhověl. Mohu konstatovat, že došlo k výraznému zlepšení a řada nedostatků byla napravena: např. citace jsou již téměř vždy opatřeny uvozujícími větami, téměř vymizely problematické automatické překlady a literatura je rozdělena na primární a sekundární. Na druhou stranu, některé podstatné nedostatky zůstaly: Zejména některé části práce mají stále spíše povahu výpisek z četby než textu práce a v textu lze tak jen s obtížemi identifikovat autorčiny vlastní myšlenky.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ (jedna až tři):

Úvodní dvě části (kap. 2 až 7), v nichž jsou oba kulturní kontexty samostatně představeny, nazývá autorka teoretickými, zatímco část práce věnovanou srovnání řeckého a římského přístupu (zejména kap. 8), nazývá autorka praktickou. Poněkud postrádám oporu pro toto rozlišení. V čem je představení empirického materiálu v úvodní části teoretickým? A obdobně: Co činí závěrečné srovnání praktickým?

Autorka v souvislosti s řeckým a římským náboženstvím opakovaně používá označení “národ“ (např. “Zaměřím se na základní charakteristiku náboženství obou národů...” - str. 43). Jaké mohou být limity použití tohoto termínu?

6. NAVRHOVANÁ ZNÁMKA (~~výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl~~):

dobře

Datum: 27.8.2021

Podpis: